

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 273/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžso/8/2009 z 30. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. N. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. A. N. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžso/8/2009 z 30. novembra 2009 (ďalej len „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že najvyšší súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 61/2006, 1 S 216/2008, 1 S 217/2008 z 20. novembra 2008, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutí Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava č. 492/2005-OPPK-SBT, č. 492/2005-OPPK-SBT a č. 490/2005-OPPK-SBT z 21. marca 2005.

Sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd vo svojom rozsudku *„iba cituje a odpisuje jednotlivé podania a vyjadrenia účastníkov konania, presne ako krajský súd. V závere sa odvoláva na podklady z administratívneho spisu presne ako krajský súd. Odôvodnenie svojho výroku opiera o totožné skutkové zistenia ako krajský súd. Žiadne nové skutočnosti neuvádza, a preto posudzuje všetko jednostranne. Nezaoberá sa konkrétnymi skutočnosťami z môjho odvolania... Najvyšší súd bez dôkazného konania uskutočnil svoje právne závery citujúc krajský súd, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré výrazne nekorešponduje s faktami predloženými mnou a následne právnym zástupcom mi prideleným súdom vrátane absencie týchto faktov vôbec v odôvodnení rozsudku.“*

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka v tejto veci podala podnet podľa § 32 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov Krajskej prokuratúre v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“), v ktorom žiadala o preskúmanie postupu Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, krajského súdu a najvyššieho súdu. Predmetný podnet bol vybavený prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kd 340/10-7 zo 4. marca 2011, ktorým jej bolo okrem iného vysvetlené, že generálny prokurátor Slovenskej republiky má síce v zmysle § 243e Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) [ak zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f OSP) a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami]

podat' proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie, avšak podľa § 250s OSP proti rozhodnutiu súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu, mimoriadne dovolanie nie je prípustné.

Sťažovateľka podala aj opakovaný podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), v ktorom namietala spôsob vybavenia predchádzajúceho podnetu krajskou prokuratúrou. Opakovaný podnet generálna prokuratúra vybavila prípisom č. k. VI/2 Gd 86/11-6 z 18. mája 2011, ktorý odložila ako nedôvodný, pretože dospela k názoru, že krajská prokuratúra sa dôsledne zaoberala sťažovateľkinými námietkami, ktoré aj kvalifikovane odôvodnila. Keďže opakovaný podnet neobsahoval žiadne nové skutočnosti, na ktoré bolo potrebné osobitne reagovať, generálna prokuratúra poukázala na prípis krajskej prokuratúry, s obsahom ktorého sa stotožnila. Predmetný prípis generálnej prokuratúry bol sťažovateľke doručený 27. mája 2011. Od tohto dátumu sťažovateľka zrejme počíta začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), v ktorej možno podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej „základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň sa domáha, aby rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Sžso/8/2009 z 30. 11. 2009 vo výrokovej časti týkajúcej sa rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 61/2006, 1 S 216/2008, 1 S 217/2008 z 20. 11. 2008 o priznaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia... zrušený a vec vrátil na ďalšie konanie“.

Zároveň sťažovateľka požiadala o ustanovenie advokáta na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 5. marca 2010.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na citované ustanovenia zákona o ústavnom súde ústavný súd predtým, ako prikočí k samotnému vecnému posúdeniu sťažnosti, je povinný zaoberať sa tým, či spĺňa všetky zákonom ustanovené náležitosti, ako aj to, či sú dané podmienky na jej

prerokovanie ustanovené zákonom o ústavnom súde. V predmetnej veci ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Vzhľadom na to, že sťažnosť smeruje proti rozsudku najvyššieho súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. marca 2010, a sťažnosť adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu 6. júna 2011, je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že bola podaná v značnom časovom odstupe po uplynutí zákonom o ústavnom súde ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, teda oneskorene. Ústavný súd ju preto pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

Ústavný súd dodáva, že na plynutie dvojmesačnej zákonom ustanovenej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemá podľa jeho stabilnej rozhodovacej praxe (napr. I. ÚS 147/2010, I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05) žiadny vplyv sťažovateľkou podaný podnet generálnej prokuratúry. Takýto podnet nie je účinným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto na neho ústavný súd nemohol prihliadnuť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Oneskorené podanie sťažnosti nemožno odstrániť, preto bolo už bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011